

ΤΟ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Οταν ἡ Θυρωρός, κυρά Ρενιέ, εἶδε τὸν κ. Ζερβαί, θέλησε νὰ τὸν διώξῃ γιατὶ τὸν νόμισε γιὰ δημοσιογράφο. Μὰ ἔκεινος τῆς ἔδειξε τὴν ταυτότητὰ του καὶ τῆς εἶπε:

— Φαίνεται πῶς δὲν ἔχεις δυνατὴ μνήμη, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις... Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς στὶς ἔρωτήσεις ποὺ θὰ σοῦ κάνω... Γρήγορα δούμως, γιατὶ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο... Πές μου, λοιπὸν, ἀν μιὰ κυρία κομψοτάτη, ἡ ὁποία, διποδήποτε κι' ἀν ἥταν ντυμένη, θὰ φαινόταν πῶς ἀνήκε στὴν ἀριστοκρατία, ἥρθε καμμιὰ φορὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Βέβαια, ἥρθε! ἀπάντησε ἡ κυρά Ρενιέ καταφοβισμένη ἀπὸ τὸν τόνο τοῦ κ. Ζερβαί καὶ μὴ τολμῶντας νὰ τὸν φέρη διντρόρησεις.

— Πόσες φορὲς ἥρθε;

— Τρεῖς φορὲς τὴν εἶδα ἔγω. Ἀλλὰ θὰ ἥρθε κι' ἄλλες φορὲς, γιατὶ οἱ Φίσερ ποὺ κατοικοῦν στὸ τρίτο πάτωμα καὶ ὁ κ. Τεό ποὺ παίζει βιολί στὴν Μονμάρτρη, τὴν συνάντησαν κι' ἄλλες φορές.

— Θὰ τοὺς ἔξετάσω κι' αὐτοὺς, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Σὺ προσπάθησε τώρα νὰ μοῦ πῆς δὲν ξέρεις, χωρὶς νὰ ἔπινοήσης τίποτε, γιατὶ μάθε ὅτι τοὺς ψευδομάρτυρες τοὺς περιμένει ἡ φυλακή.

— Λοιπὸν, ἀρχισε νὰ λέῃ ἡ κυρά Ρενιέ, μιὰ κυρία πολὺ καθώς πρέπει παρουσιάστηκε ἐδῶ καὶ μὲ ρώτησε ἀν εἶχα νὰ τῆς νοικιάσω κανένα διαμέρισμα στὸ τέταρτο πάτωμα. Τῆς ἀπάντησα καταφατικά καὶ τῆς ζήτησα 550 φρ. ἐνοίκιο, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ 500, ὅπως συνηθίζεται. Θέλησε τότε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ διαμέρισμα, ἀλλὰ ἔγω δὲν εἶχα τὸ κλειδί, γιατὶ τὸ εἶχε πάρει δὲν έργολάθος ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ μερικές ἐπισκευές. Φάνηκε σὰν νὰ δυσαρεστήθηκε γι' αὐτὸ καὶ ξαναγύρισε ἐπειτ' ἀπὸ πέντε - ξέη μέρες. Τὴν ὀδήγησα τότε στὸ διαμέρισμα ποὺ νοικιαζόταν, τῆς ἀρευε καὶ θέλησε νὰ τὸ νοικιάσῃ ἀμέσως, προπληρώνοντας ἔνα νοῖκι.

— Τότε γιατὶ δὲν ἔγινε τὸ νοίκιασμα;

— Γιατὶ καὶ προκαταβολικῶς ἀμαρτία γίνεται ἡ πληρωμὴ, ὁ κ. Πρεβό, ὁ ἴδιοκτήτης, θέλει προηγουμένως νὰ μαθαίνῃ πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐνοικιαστάς. Γιατὶ ἀλλοιῶς, παρ' ὅλη τὴν προπληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου, μπορεῖ νᾶχη κανεὶς βάσανα... Τὸ εἶπα λοιπὸν αὐτὸ στὴν κυρία ἔκεινη. Τότε αὐτὴ μοῦ προσέφερε ἐκατὸ φράγκα γιὰ νὰ τὴ δεχτῷ ἔτσι, κι' ἐπειδὴ ἔγω ἀρνήθηκα νὰ τὰ πάρω, φάνηκε πὼς θύμωσε πολύ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὸνομά μου, μοῦ εἶπε. Ἐξ ἀλλού δὲν πρόκειται νὰ κατοικήσω μονίμως στὸ διαμέρισμα αὐτό. Θὰ ἔρχωμαι κάθε τόσο. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἐπιπλώσω καὶ θὰ σοῦ πληρώσω καὶ τρία νοίκια προκαταβολικῶς, ὃν θέλησ.

— Εθαλε καὶ πάλι ἔνα χρυσὸ νόμισμα αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ χέρι μου καὶ πρόσθεσε:

— Εἴτε νοικιάσω τὸ διαμέρισμα αὐτὸ, εἴτε δχι, ἐσὺ πάρε διποδήποτε τὸ νόμισμα αὐτό.

— Εσκυψε τὸ κεφάλι τῆς ντροπαλὰ καθώς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ πρόσθεσε μὲ σιγανή φωνή:

— Εἶμαι παντρεμένη.

Νόμισα ὅτι ἤθελε τὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ συναντᾶται κρυφὰ μὲ κάποιον φίλο τῆς καὶ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ σωπάσω. Εἰστε, κύριε, ὁ πρῶτος στὸν δρόμο μιλάω γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Καλά, ξεκαλούθησε...

— Δὲν πρόφτασα ν' ἀνακοινώσω τὴν πρότασι τῆς ἀγνωστῆς κυρίας στὸν ἴδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ, δταν μετὰ δυὸ μέρες, ὁ Ροθέρτος, ὁ γλύπτης, μοῦ ζήτησε τὸ ἴδιο διαμέρισμα.

— Τὸ ἤθελε ἀμέσως;

— "Οχι, τὸ ἤθελε γιὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, ἀλλὰ, ἐπειδὴ τοῦ εἶπα ὅτι ἡ ἀγνωστῆ κυρία θὰ ξαναγύριζε γιὰ νὰ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

τὸ νοικιάσῃ, τότε τὸ νοίκιασε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πλήρωσε προκαταβολικὰ καὶ ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο...

— Καὶ ἡ ἀγνωστῆ κυρία τί εἶπε;

— Στὸ τέλος τῆς ἔθδομάδος, δταν παρουσιάστηκε γιὰ νὰ λάθη τὴν ἀπάντησι τοῦ νοικούρη, τῆς ἀνήγγειλα ὅτι εἶχε ἔρθει πολὺ ἀργά καὶ ὅτι τὸ διαμέρισμα τὸ εἶχε νοικιάσει κάποιος ἄλλος.

— Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί της αὐτὴ σοῦ ἀπηγόρυθηκε καμμιὰ ἔρωτησι; Τί σὲ ρώτησε; Πρόσεξε, γιατὶ πρόκειται περὶ σοθαρωτάτης ὑποθέσεως καὶ ὃν μοῦ πῆς φέματα, μποροῦν νὰ σοῦ συμβοῦν δυσάρεστα πράγματα.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κ. Ζερβαί ἔκαναν τὴν κυρά Ρενιέ νὰ τρομάξῃ.

— "Ω! τραύλισε. 'Απ' δσα σᾶς εἶπα ως τώρα δὲν ὑπάρχει λέξις ποὺ νὰ μὴν εἶνε ἀληθινή..."

— Τότε ξεκαλούθησε... Τί σὲ ρώτησε αὐτὴ ἡ ἀγνωστῆ κυρία;

— Μὲ ρώτησε γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἐνοικιαστοῦ, πότε σκόπευε νὰ ἔγκατασταθῇ στὸ διαμέρισμα κι' ὃν εἶχαν ἀρχίσει ἡ ἐπιδιορθώσεις... "Ἐπειτα ἔφυγε λέγοντας: «Θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγες ἡμέρες... Πιθανὸν ν' ἀλλάξῃ γνώμη ὁ νέος ποὺ νοίκιασε τὸ διαμέρισμα αὐτό... Κρίμα!... Καὶ μοῦ ἀρεσε πολύ..."

— Καὶ ξαναγύρισε; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ξαναγύρισε, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα πειὰ ἔγω. Τὴν συνάντησαν αὐτὴ τὴ φορὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστάς.

— Πῶς ἥταν;

— Ψηλή, λεπτή, μὲ πολὺ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι. Τὸ πρόσωπό της ὅμως δὲν τὸ εἶδα ποτέ. Τὸ πυκνὸ βέλο της ἐκρύθε τὰ χαρακτηριστικά της. Μοῦ φάνηκε ὅμως ὅτι τὰ μάτια της ἤσαν μαῦρα κι' ἔλαμπαν σὰν διαμάντια.

— Δὲν τὴν ξαναεῖδες ποτὲ πειὰ ἀπὸ τότε; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— "Οχι, ποτέ!

— Εἶσαι βέβαιη:

— Βεβαιωτάτη.

— Σκέψου καλά.

— Η κυρά Ρενιέ κύτταξε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσιας *Ασφαλείας ξαφνιασμένη κάπως γιὰ τὴν ἐπιμονὴ του αὐτῆς.

— Σκέφθηκα, τοῦ ἀπαντήσει. Εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν ξαναεῖδα ποτὲ τὴν γυναῖκα αὐτῆς.

— Ο κ. Ζερβαί ἔπινε ἔνα στεναγμὸ ἀπογοητεύσεως. "Ηταν φανερό πὼς ἡ Θυρωρός δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν ἀγνωστῆ κυρία στὸ πρόσωπο τῆς Ναδίνας ντὲ Ροθέλ. δταν ἐκείνη ἔτρεξε κοντὰ στὴν Τερέζα, μετὰ τὴν ἀπόπειρα τῆς δολοφονίας.

— Μοῦ εἶπες ὅτι τὴν ἀγνωστῆ αὐτὴ κυρία τὴν εἶδαν οἱ ἐνοικιασταί σου, κ. Τεό καὶ οἱ Φίσερ. Εἰν' ἐπάνω τώρα αὐτοί; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί τὴν Θυρωρό.

— Οι Φίσερ, ναί. "Ἐργάζονται κι' δὲν ἀντρας κ' ἡ γυναῖκα στὸ σπίτι τους γιὰ ἔνα μεγάλο ὑποδηματοποιεῖο. Ο κ. Τεό ὅμως δὲν εἶν' ὁδῶ, ἐπιστρέφει πάντοτε μεταξὺ τῶν ἔντεκα καὶ τῆς μισῆς.

— Σὲ ποιὸ πάτωμα, εἶπες, κάθονται οἱ Φίσερ;

— Στὸ τρίτο, σκάλα Z, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς κ. Τερέζας. Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Εὔχαριστῶ, προτιμῶ νὰ πάω μόνος. Δεῖξε μου μόνο τὴ σκάλα. Καὶ δταν δ. κ. Τεό ἐπιστρέψῃ, έλα νὰ μὲ εἰδοποιήσης, χωρὶς νὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸν ζητῶ.

— Η κυρά Ρενιέ σηκώθηκε. "Ο κ. Ζερβαί τὴν ἀκολούθησε καὶ πρόσεξε συγχρόνως ὅτι γιὰ νὰ πάη κανεὶς στὴ σκάλα Z, ἐπρεπε νὰ κάνῃ στροφὴ καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Θυρωροῦ δὲν φαινόντουσαν τὰ ἀτομά ποὺ πήγαιναν πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, δταν ἔρχόντουσαν κατ' εύθειαν ἀπὸ τὸ δρόμο.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν δύδων Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56' (ἐναντὶ πλατείας Κλαυθμῶνος) Εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνῶσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

*Αριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

Ανέθηκε τὰ τρία πατώματα καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα, ἐπάνω στὴν δοποία ἦταν γράμμενο, σὲ μιὰ ταμπέλλα, μὲ μεγάλα γράμματα, τὸ ὄνομα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ.

Ο ἴδιος ὁ Φίσερ τοῦ ἀνοίξει καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀλσατική προφορά:

— Ο κύριος ἔρχεται γιὰ καμμιὰ παραγγελία;

— Άλλὰ ἡ γυναῖκα του, πιὸ ἔξυπνη, τὸν διέκοψε:

— Σώπα, Φρίτς. Ο κύριος θὰ ἥρθε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς Τερέζας. Μου φαίνεται ὅτι τὸν ἀναγνωρίζω.

Η γυναῖκα αὐτὴ φαινόταν τίμια κι' εἰλικρινής κι' ὁ κ. Ζερβαί δὲν ἐδίστασε νὰ πῆ τι ἥθελε.

Η κυρία Λίνα Φίσερ τοῦ ἀπάντησε καὶ πάλι:

— Ναι, τὴν κυρία αὐτὴ, γιὰ τὴν δοποία ρωτάτε, τὴν συνάντησα δυὸς φορές γυρίζοντας ἀπ' ἔξω τὸ βράδυ.

— Ποιὰ ὡρά ἦταν; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ασφαλείας.

— Τὴν πρώτη φορὰ, θὰ ἦταν ἡ ὡρά δύτω. Ἡταν Μάριος καὶ κείνη τὴν ὡρά εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ. Τὴν δεύτερη φορὰ θὰ ἦταν ἐννηάμιση τούλαχιστον, γιατὶ εἶχα ἀργήσει πολὺ ἔξω. Τὴν πρώτη φορὰ τὴν εἶδα μαζύ μὲ τὴν κυρά Ρενιέ κατὰ τὴν ἡμέρα ποὺ τῆς ἔδειξε τὸ διαμέρισμα τοῦ πέμπτου πατώματος. Τὴν δεύτερη φορὰ, τὴν εἶδα ἔξω τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι. Μόλις τὴν εἶδα, εἶπα μέσα μου: «Εἰν' ἡ κυρία ποὺ εἶδα τὶς ἀλλες μαζύ μὲ τὴν θυρωρδ...» Μπήκε μέσα κι' ἀρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ τὴν ἵδια σκάλα μὲ μένα. Ἀνέβαινε ἀργά, ἀλλὰ δταν εἶδε πῶς ἀνέβαινα ξοπίσω της, ἐτάχυνε τὸ βῆμα της. Τότε, καθὼς περνοῦνσε κάτω ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ γκαζιοῦ τοῦ πρώτου πατώματος, εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά της ποὺ ἦταν ἀπλούστατο, μάλλινο σταχτί, πλούσια μεσοφόρια, μ' ἐκλεκτές δαντέλλες, κάλτσες πολυτελείας ποὺ γυάλιζαν σὰν νᾶσαν ἀπὸ ἀσῆμι κι' ἔνα ποδαράκι τόσο μικρό καὶ τόσο κομψό ποὺ ποτέ μου δὲν ξαναεῖδα δμοιο. Φοροῦνσε παπούτσια πανάκριβα, ποὺ θὰ στοίχιζαν τούλαχιστον ἔκατον πενήντα φράγκα.

— Καὶ ποῦ πήγαινε;

— Δὲν ξέρω. Εἶχα ἀργήσει, βλέπετε, καὶ δὲν ἔθλεπα τὴν ὡρά νὰ ξαναγυρίσω σπίτι μου. Άλλα, δση ὡρά ἔκανα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα μου, ἀκουγα τὰ βῆματά της στὴ σκάλα. Εἶπα μάλιστα: «Θὰ πηγαίνη στῆς κ. Τερέζας».

— Πῶς σᾶς ἥρθε αὐτὴ ἡ σκέψις; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Εκανα αὐτὴ τὴ σκέψι μιατὶ δλοι ἔδω στὸ σπίτι ἔλεγαν δτι ἡ κ. Τερέζα ἦταν κόρη πολὺ μεγάλης οἰκογενείας καὶ δτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ παντυευτῇ ἔνα νέο ποὺ ἔγαπονσε κι' ὁ ὄποιας δὲν εἶχε οὔτε λεπτό. Βλέποντας λοιπὸν τὴν ἄγνωστη αὐτὴ κυρία ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ φορέματά της ἦταν ντυμένη τόσο ἀριστοκρατικά, σκέφτηκα δτι δὲν μποροῦνσε νὰ ζητάῃ ἀλλον ἔδω μέσα ἀπὸ τὴν κ. Τερέζα.

— Καὶ αὐτὴ τὴν ἄγνωστη κυρία δὲν τὴν ξαναεῖδατε ποτὲ πειά; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ποτέ!

— Προτοῦ ἀπαντήσετε τόσο κατηγορηματικά, ξανάπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ασφαλείας σκεφθῆτε καλά, θυμηθῆτε καλά.

Τὰ ἵδια περίπου εἶχε πῆ προηγουμένως καὶ στὴν κυρά Ρενιέ. Άλλὰ ἐνῷ τὸ στρυφὸν πρόσωπο τῆς θυρωροῦ εἶχε μείνει ἀκίνητο, τὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς ἀλσατῆς πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας ποὺ δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὸ ἔξεταστικό βλέμμα τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Θυμηθῆτε καλά, ξαναεῖπε

— Ναι, ἀπάντησε τέλος ἡ νέα γυναῖκα, θυμηθῆκα τώρα κάτι ποὺ τὸ εἶχα ξεχάσει καὶ ποὺ ἀφησε μιὰ ἐντύπωσι τόσο φευγαλέα σὲ μένα, ώστε εἶνε ζήτημα ὃν θὰ τὸ ξαναειμόμουν ποτὲ, ὃν δὲν μὲ παρακινούσατε σεῖς.

— Λέγετε! εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, τὸ δοποίου τὸ πρόσωπο ἔλαμψε ξαφνικά.

— Εἶνε τόσο ἀλλόκοτο τὸ πρόγυμα ποὺ θὰ σᾶς πῶ διῆτε σίγουρα θὰ μὲ νομίσετε γιὰ τρελλή, ὅπως νόμισα κι' ἔγω τὸν ἔσυτό μου, δταν γιὰ πρώτη ωρά μοῦ ἥρθε ἡ ἰδέα αὐτή.

— Ἀδιάφρο, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Λέγετε!

— Λοιπὸν, τὴν ἡμέρα ποὺ μετέφεραν τὴν κ. Τερέζα πληγωμένη ἀπὸ δῶ καὶ εἶχαμε μαζευτῆ δλοι κάτω στὴν πόρτα γιὰ νὰ δοῦμε, ξέσφινα μερικοὶ ψιθύρισαν μὲ συμπόνοια δείχνοντας μιὰ ἀριστοκράτιδα ποὺ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πλεσ: «Νὰ ἡ μητέρα της». Κύτταξα τότε κι' ἔγω καὶ λίγο ἔλειψε γὰρ φωνάξω, γιατὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἀναγνώρισα στὴν κυρία ποὺ ἔδειχναν, τὴν ἄγνωστη κυρία ποὺ εἶχα δῆ τὴ μιὰ φορὰ μαζύ μὲ τὴν κυρά Ρενιέ καὶ τὴν ἄλλη στὴ σκάλα. Μὰ ἀμέσως σκέφτηκα: «Μπά! Αύτες ἡ ἀριστοκράτισσες μοιάζουν δλες. «Έχουν τὸ ἴδιο σῶμα, τὸ ἴδιο βάδισμα...» «Ἐπειτα δὲν εἶχα δῆ τὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης κυρίας. «Ἐξ ἀλλου δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶνε αὐτή, ἀφοῦ δλοι βεβαίωναν δτι ἡ μητέρα της κ. Τερέζας, θυμωμένη μὲ τὴν κόρη της, δὲν τὴν εἶχε ξαναειδῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της.

* * *

Τὴ στιγμὴ ἔκείνη, ἡ κυρά Ρενιέ παρουσιάστηκε κι' ἀνήγγειλε στὸν κ. Ζερβαί δτι ὁ κ. Τεό, ὁ ἐνοικιαστής ποὺ ἔπαιζε βιολί σ' ἔνα κέντρο τῆς Μονμάρτρης, εἶχε ξαναγυρίσει καὶ περίμενε κάτω στὸ θυρωρεῖο.

— Ο κ. Ζερβαί κατέθηκε ἀμέσως.

— Η κατάθεσις τοῦ βιολιστοῦ Τεό ἔμοιαζε ἀκριβῶς μὲ τῆς κ. Φίσερ.

Κατὰ τοὺς μῆνες ποὺ προηγήθηκαν τῆς Τερέζας, χωρὶς δημως νὰ μπορῇ νὰ προσδιορίσῃ ποιές ἀκριβῶς ἡμέρες, εἶχε συναντήσει τρεῖς φορές τὴν ἄγνωστη αὐτὴ κυρία, ἄλλα πιὸ νωρὶς ἀπ' δ, τὶ τὴν εἶχε συναντήσει ἡ κ. Φίσερ, δηλαδὴ κατὰ τὶς δύτω ἡ ὡρα, δταν ἔφευγε γιὰ νὰ πάη στὴ δουλειά του.

— Τὶ σκέψεις κάνατε γιὰ τὶς συναντήσεις αὐτές; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Επειδὴ ἦξερα δλοις τοὺς ἐνοίκους, σκέφτηκα δτι θὰ ἦταν κάποια πλούσια κυρία ποὺ ἔρχόταν νὰ ἐπισκεφθῆ κάποιον ἄπορο. Κι' οὕτε τὴν συλλογίστηκα περισσότερο.

— Καὶ δὲν τὴν ξαναείδατε ποτὲ πειά; ρώτησε δ. κ. Ζερβαί.

— Οχι, ἀπάντησε δ. θέος βιολιστής.

— Προτοῦ ἐπιμείνη στὸ σημεῖο αὐτὸ, δ. κ. Ζερβαί ρώτησε:

— Εἰσαστε στὸ σπίτι, δταν ἔπιραν ἀπὸ δῶ τὴν κ. Τερέζα πληγωμένη;

Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὸ σκοπὸ τῆς ἔρωτήσεως αὐτῆς, δ. μουσικὸς ἀπάντησε ἀρνητικά.

— Τὴν ὡρά ἔκείνη, εἶπε, ἔλειπα ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ο κ. Ζερβαί δὲν εἶχε νὰ μάθῃ περισσότερα στὸ σπίτι ἔκείνο.

— Ατομικῶς εἶχε βεβαιωθῆ πειά καὶ ἡ πεποίθησίς του εἶχε σχηματισθῆ.

— Ναι, ἡ είκασίς της Φράγκας ἦσαν δρθές: «Η κ. ντε Ροσθέλ εἶχε πάει πολλὲς φορές στὸ σπίτι τοῦ ἔγκληματος, συχνότερα μάλιστα ἀπ' δ, τὶ τὴν εἶχαν δῆ, εἴτε γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ κατατόπια, εἴτε γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὶς συνήθειες τῆς Τερέζας καὶ νὰ παραμονέψῃ τὴν εύνοϊκότερη στιγμὴ γιὰ νὰ ἔκ-

τελέση τὸ ἔγκλημά της. Μὲ ψυχραιμία εἶχε μπῆ στὸ διαμέρισμα τοῦ πέμπτου πατώματος καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα παρακολούθησε τὴν συνομιλία τοῦ Ροθέρτου καὶ τῆς Τερέζας, καὶ εἶχε προετοιμάσει τὸ ἔγκλημά της.

Δυστυχῶς, τὴν πεποίθησι αὐτὴ ποὺ εἶχε γίνει ἀκράδαντη καὶ ἀπόλυτη στὸ μυαλὸ τοῦ κ. Ζερβαί, δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις ύλικές ποὺ νὰ τὴν ἐπιθεθαιώνουν.

Πραγματικά, οὔτε ἡ κυρὰ Ρενιέ, οὔτε ἡ κ. Φίσερ, οὔτε ὁ μουσικὸς Τεό εἶχαν δῆ τὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστῆς κυρίας. Καὶ ἀσφαλῶς ποτὲ, χωρὶς τὶς δόθαλμοφανεῖς αὐτὲς ἀποδείξεις, τὶς ὅποιες δὲν εἶχε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας, δ. κ. ντὲ Κομβρεμὸν δὲν θὰ δεχόταν νὰ μπῆ στὸ δρόμο ποὺ ἀνοιγόταν τώρα μπροστὰ στὸν κ. Ζερβαί, προπάντων λόγῳ τῆς τυφλώσεως ποὺ εἶχε ὁ ἀνακριτής γιὰ δ. τι ἀφωροῦσε τὴν κόμησσα ντὲ Ροσθέλ.

Γιὰ ν' ἀντιληφθῆ καλύτερα τὰ πράγματα, δ. κ. Ζερβαί θέλησε ν' ἀνεῳʒῇ στὸ διαμέρισμα τοῦ πέμπτου πατώματος, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε νοικιάσει δ. Ροθέρτος γιὰ τὴν Φράγκα.

Ἄπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ δ. κ. Πρεθό βρήκε τὴν Τερέζα σχεδὸν νεκρὴ μέσα στὸ διαμέρισμα αὐτὸ, τὰ πάντα εἶχαν ἔγκαταλειφθῆ στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόντουσαν καὶ ἡ ἐπισκευὴς ποὺ εἶχε ζητήσει δ. Ροθέρτος δὲν ἔγιναν.

Ο. κ. Ζερβαί ζήτησε τὸ κλειδὶ καὶ ἀφοῦ ἀνέθηκε ἐπάνω, μπῆκε μέσα. Μόλις ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, κύτταξε τὴν κλειδωνιά.

Ήταν ἀπλούστατη. Ήταν ἡ συνηθισμένη κλειδωνιά ὅλων τῶν φτηνῶν διαμερισμάτων. Τίποτε βέβαια δὲν ήταν εὔκολωτερο γιὰ τὴν Ναδίνα, νὰ παραβιάσῃ τὴν κλειδωνιά τῆς πόρτας αὐτῆς.

Ὑπολειπόταν νὰ ἔξακριθώσῃ ἀπὸ ποὺ δ. Ναδίνα εἶχε παρακολουθήσει τὶς συνομιλίες τοῦ Ροθέρτου καὶ τῆς Τερέζας. Ἄπὸ τὸν ἔξωστη; Ἐκ πρώτης δψεως, ναί.

Ωστόσο δ. κ. Ζερβαί δὲν ήταν καὶ τόσο βέβαιος γι' αὐτὸ καὶ ἀρχισε νὰ ἔξετάζῃ τὸν μεσότοιχο ποὺ χώριζε τὰ δυὸ διαμερίσματα... Δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε, δὲν, βλέποντας ἐνα ντουλάπι ἀνάμεσα ἀπ' τὸ τζάκι καὶ τὸ παράθυρο, πλησίασε καὶ τὸ ἀνοιξε.

Ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ ξανακλείσῃ ἀδιάφορος, δὲν ἔξαφνα τὰ βλέμματά του ἔπεισαν στὸ βάθος τοῦ ντουλαπιοῦ αὐτοῦ. Αμέσως τὰ μάτια του ἀνοιξαν διάπλατα.

Ποῦ εἶχε λοιπὸν τὸ μυαλό του: Μήπως εἶχε τρελαθῆ;

Πῶς δὲν εἶχε δῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ διτὶ τὸ βάθος τοῦ ντουλαπιοῦ δὲν ήταν τοῖχος, ὅπως εἶχε νομίσει στὴν ἀρχὴ, ἀλλὰ σανίδες λεπτὲς, ἀσθεστωμένες.

Κύτταξε τότε μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ. Καμμιὰ ἀμφιθολία δὲν ἐπιτρεπόταν. Τὸ βάθος τοῦ ντουλαπιοῦ ήταν πόρτα, μιὰ πόρτα μὲ τὴν ὅποια θὰ ἐπικοινωνοῦσαν ἀλλοτε τὰ δυὸ διαμερίσματα.

Η ἀνακάλυψις αὐτὴ ήταν σπουδαία, γιατὶ ἀπὸ τὴν κρυφὴ αὐτὴ πόρτα δ. Ναδίνα εἶχε παρακολουθήσει τὰ πάντα.

Ναί, ἀλλὰ πῶς θ' ἀπεδείκνυε διτὶ δ. Ναδίνα, ηγετικά ήταν δ. Ναδίνα;

— Πῶς θ' ἀποδείξω ἀκόμη, ἐπρόσθεσε, διτὶ δ. Τυχοδιώκτης αὐτὴ δὲν εἶνε δ. κόμησσα ντὲ Ροσθέλ; Γι' αὐτὸ χρειάζονται μάρτυρες ἀξιόπιστοι ποὺ γνώρισαν καὶ εἶδαν τὴν Ζουανέττα πρῶτα κι' ἔπειτα τὴν ἐνοικιάστρια τοῦ μικροῦ μεγάρου τοῦ Πασσύ, στὴν δδό Πύργου. Γιὰ τὴν Ζουανέττα ἔχουμε τὴν Ἀθηνᾶ Κασσάρα, τὴν ὅποια τὰ δργανά μου μὲ τὰ χρήματα ποὺ διέθεσα γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ, θὰ φέρουν γρήγορα ἀπὸ τὸ νησὶ τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐνοικιάστρια τοῦ μικροῦ μεγάρου τῆς δδοῦ Πύργου, πρέπει νὰ ξαναθρῶ τὴν Ούρσουλη, ἐκείνη γιὰ τὴν ὅποια μοῦ μίλησε δ. Γενεβιέθη... "Ας πάω λοιπὸν εἰς τὴν δδόν Πύργου. "Ισως δ. κ. τύχη νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὴν ξαναθρῶ.

θ'

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Τὸ πρωὶ τῆς ἀλλης ἡμέρας, η βαρώνη Γιάκομπσεν ση-

κώθηκε κυριεύμένη ἀπὸ μιὰ ἀκατανόητη ταραχὴ καὶ συκίνησι. Τὸ προηγούμενο βράδυ ήταν πολὺ ἀργὰ διτὸν ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Γκρολιέ - Σαθέρν τῆς ἔδωσε τὴν ἀδειανὰ πάτη νὰ δῆ τὸν Ροθέρτο στὴ φυλακή του.

"Ετοι ὅλη ἐκείνη ἡ νύχτα ήταν γιὰ τὴν βαρώνη μιὰ νύχτα ἀτελείωτης ἀγωνίας...

Βέβαια, πίστευε σὲ δσα τῆς εἶχε πῆ δ. Φράγκα ἀπολύτως, ἐντελῶς...

Καὶ δμως... Καὶ δμως... Ή νέα, ἀπὸ τὸ φλογερό της ἔρωτα γιὰ τὸν Ροθέρτο, ἀπὸ τὴν ἀγάπη της γιὰ τὴ νουνάτης, μποροῦσε νὰ γελιόταν...

Εἶνε ἀλήθεια πῶς δ. Παυλίνα, διτὸν εἶχε δῆ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ροθέρτο στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ, λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω λιπόθυμη ἀκούγοντας τὴ φωνή του.

Τῆς εἶχε φανῆ διτὶ δ. φωνὴ τοῦ γυιοῦ της Ολιβιέ ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά της.

"Αλλὰ μήπως εἶχε γελαστῆ; Δὲν ὑπάρχουν φωνὲς δμοιες σ' αὐτὸ τὸν κόσμο;

Θάβλεπε τάχα στὴ φυσιογνωμία τοῦ Ροθέρτου καμμιὰ ἔκφρασι, καμμιὰ γραμμὴ ποὺ νὰ τῆς θύμιζε τὸ γυιό της;

"Ἐπειτα, διν δ. Παυλίνα ήταν τώρα βεβαία διτὶ δ. δηθεν κόμησσα ντὲ Ροσθέλ δὲν ήταν ἀλλη ἀπὸ τὴν Ζουανέττα, τὴν κόρη τῆς Μαχό, ἀπὸ ἐκείνη ποὺ, ἀφοῦ ἀρπάξε τὸν Ολιβιέ ἀπὸ τὴ Ναδίνα, τὸν δηλητηρίασε γιὰ κάποιον μυστηριώδη σκοπὸ, δὲν ήταν ὥστόσο αὐτὸ λόγος γιὰ νὰ πιστεύῃ διτὶ δ. Ροθέρτος, τὸ ἔκθετο ποὺ εἶχε βρεθῆ στὰ σκαλιά τοῦ Ασύλου τῆς Ορλέανης, ήταν τὸ παιδὶ τοῦ Ολιβιέ, τὸ παιδὶ τῆς Ζουανέττας, δ. ἔγγονος τῆς Παυλίνας.

Τὶ εἶχε καταθέσει ἀλλωστε δ. Γενεβιέθη; "Οτι μιὰ παραμάνα εἶχε παραλάβει τὸ παιδὶ ἀπὸ ἔνα μέγαρο τῆς δδοῦ Πύργου στὸ Πασσύ, ἀπὸ κάποια γυναῖκα ποὺ τὴν ἔλεγαν Ούρσουλη.

"Άλλα δ. μητέρα τοῦ παιδιοῦ, δ. νεαρή ἐκείνη γυναῖκα ποὺ μόλις δ. παραμάνα τὴν εἶχε δῆ στὸ κρεβάτι τῆς ὡς λεχώ, ποιά ήταν;

"Η Ρόζα, δ. παραμάνα, δὲν εἶχε πῆ τὸνομά της.

Τότε ποιά ἀπόδειξις ὑπῆρχε πῶς δ. Ζουανέττα, δ. ἔρωμένη τοῦ Ολιβιέ;

Καὶ, μέσα στὰ βάθη τῆς μνήμης της, δ. Παυλίνα ἀναζητοῦσε, ἀναζητοῦσε πάντοτε.

Ο. Ολιβιέ εἶχε πῆ ποτὲ δ. ἀφῆσε κανένα νὰ ὑποπτευθῆ στὸ μέγαρο, διτὶ πήγαινε στὸ Πασσύ; Δὲν θυμόταν...

"Άλλα δ. καμαριέρα τῆς, δ. Μαρία, ποὺ εἶχε μπῆ στὴν ὑπηρεσία τῆς ἔνα χρόνο πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ νεαροῦ βαρώνου, Ισως νὰ θυμόταν.

Άδυνατῶντας νὰ συγκρατηθῆ, δ. Ζουανέττα, ήταν κάλεσε χτυπῶντας ἔνα κουδούνι, μολονότι δ. ὥρα ήταν δυὸ μετά τὰ μεσάνυχτα.

— Συγχώρεσέ με ποὺ σὲ ξύπνησα, τῆς εἶπε, ἀλλὰ εἰμαι σχεδὸν σὰν τρελλή. Σὲ θεωρῶ σὰν φίλη μου καὶ γι' αὐτὸ διὸ σου δνοίξω τὴν καρδιά μου. "Ισως μπορέσης νὰ μὲ βοηθήσης στὴ φοβερὴ κρίσι ποὺ περνάω.

— "Ω! φώναξε δ. Μαρία, κατασυγκινημένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς κυρίας της, τὴν δποία ἐλάτρευε. Ή κυρία βαρώνη, έρει διτὶ εἰμαι ἀφωσιωμένη δλόκληρη σ' αὐτή.

Η Παυλίνα ἀφηγήθη γρήγορα στὴ Μαρία τὶ συνέθαινε καὶ τὴ ρώτησε γιὰ τὴν πληροφορία ποὺ δηλείπει. "Άλλα δ. καμαριέρα τὴ βεβαίωσε διτὶ ποτὲ, οὔτε αὐτή, οὔτε κανένας ἀλλος στὸ μέγαρο, ξμαθε τὸ μέρος δπου πήγαινε δ. νεαρὸς βαρώνος.

— "Ισως μόνο δ. κ. Ντεσάν νὰ τὸ ήξερε, πρόσθεσε τελείωντας. "Ο. κ. βαρώνος εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. "Αν κανένας ξμαθε ποτὲ τίποτε, αὐτὸς θὰ είνε μόνο δ. κ. διευθυντής.

Η Παυλίνα σκέφτηκε νὰ στείλη ἀμέσως κάποιον στὸ σπίτι τοῦ κ. Ντεσάν. "Άλλα, στὴν ἡλικία ποὺ βρισκόταν, ήταν ἐπικίνδυνο νὰ τὸν ξυπνήσῃ ἔτοιξ ξαφνικά, τέτοια ώρα... Τὶ ταραχὴ γι' αὐτόν! Θὰ δειχνόταν υπερβολικά ἔγωιστρια...

Η ΙΣΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΩΛΕΣΘΕΝΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

"Ο. κ. ένω με τὰ ρχης στὸν τημηματικά ρχη: "Έχασα τὴν κόρη μου! Μήπως οᾶς τὴν έφεραν έδω;

·Ο κ. Ντεσάν έφτανε ταχτικά στὸ γραφεῖο του στὶς ἐνέα τὸ πρωΐ. Θά τὸν ἔθλεπε λοιπὸν πρὶν φύγη μὲ τὴ Φράγκα γιὰ τὴν ἐπίσκεψί τους στὴ φυλακή.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε πράγματι.

·Απὸ τὶς ἐφτάμιση, ἡ βαρώνη τὸν περίμενε στὸ γραφεῖο του μὲ ἀπερίγραπτη ἀνυπομονησία. Τέλος, κατὰ τὶς δχτώμιση, ὁ κ. Ντεσάν ἔφτασε...

— "Α! Θεέ μου! Ἀγαπητὴ κυρία, τί ἔχετε; φώναξε δ Ντεσάν ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, βλέποντας τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς βαρώνης ἀλλοιωμένα.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ἵσως, ἀπάντησε ἡ βαρώνη, βρίσκομαι ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ παιδιοῦ τοῦ 'Ολιβιέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω ποὺ κατοικοῦσε ἡ καταραμένη ἐκείνη ἐρωμένη του ποὺ μοῦ τὸν σκότωσε... ?Ω! Ντεσάν, παλήέ μου φίλε, σὲ ἴκετεύω... Προσπάθησε νὰ θυμηθῆς. 'Ο 'Ολιβιέ σ' ἀγαποῦσε καὶ σ' ἐκτιμοῦσε καὶ εἰσαι δ μόνος στὸν δόποιο ἄνοιξε ἵσως τὴν καρδιά του. Δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ δτι θὰ πήγαινε στὸ Πασσό; Δὲν ἐπρόφερε ποτὲ τόνομα τῆς ὅδου Πύργου μπροστά σου;

·Ο Ντεσάν σκέφτηκε ἐπὶ μερικὲς στιγμές. ·Απὸ τὰ χαρακτηριστικὰ του φαινόταν ἡ τεραστία προσπάθεια ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ θυμηθῇ.

— "Οχι, ἀπάντησε τέλος. Ποτὲ δ 'Ολιβιέ δὲν μοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν συνοικία στὴν δόποια πήγαινε, οὕτε γιὰ τὸ δρόμο στὸν δόποιο κατοικοῦσε ἡ ἐρωμένη του. Εἴμαι βέβαιος γι' αὐτό.

·Η βαρώνη ὀστόσο δὲν ἀπογοητεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτῆ.

— Θὰ προσπαθήσω, εἶπε νὰ ἐπιτύχω τὸ σκοπό μου καὶ χωρὶς τὴν λεπτομέρεια αὐτῆ.

Τέλος, ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεωι στὴ φυλακὴ τοῦ Μαζάς ἔφτασε.

·Η Φράγκα ήταν κιόλας ἔτοιμη. Καὶ ήταν τὸσο ὡραία, τὸσο ἀξιολάτρευτη ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, μέσα στὴν ἀπλῆ τουαλέττα της, ὥστε ἡ βαρώνη μόλις τὴν εἶδε, ἔνοιωσε κάποιο βάλσαμο ν' ἀπλώνεται στὴν ψυχή της.

— "Ω! πόσο θὰ χαρῇ δ Ροθέρτος ἀμά σὲ δῆ! τῆς εἶπε.

Μέσα σ' ἀμάξι ποὺ τὶς ὀδηγοῦσε πρὸς τὴ φυλακὴ, ἡ βαρώνη ἐσφιγγε σὰν τρελλὴ τὴ Φράγκα στὴν ἀγκαλιά της.

·Ο δρόμος ὃς ἐκεῖ τοὺς φάνηκε ἀτελείωτος κι' ὅταν τέλος τὸ ἀμάσι στάθηκε μπρὸς στὴ βαρειά πόρτα τῆς φυλακῆς, ἔνας στεναγμὸς ἀνακου. φίσεως βγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τους.

·Ολόκληρο τὸ προσωπικὸ τῶν φυλακῶν δέχτηκε μὲ ὑποκλίσεις τὴν Παυλίνα, ὅταν ἐκείνη ἔδειξε τὴν ἀδεια τοῦ εἰσαγγελέως Γκρολιέ - Σαβέρν καὶ τὰ θερμὰ συστατικὰ λόγια ποὺ τὴν συνώδευαν.

— Ποῦ θέλει νὰ δῆ τὸν ὑπόδικο, ἡ κυρία βαρώνη; ρώτησε διευθυντὴς τῶν φυλακῶν. "Οχι βέβαια στὸ μέρος ποὺ δέχονται συνήθως ἐπισκέψεις οἱ φυλακισμένοι..."

— "Α! ὄχι! ἀπάντησε ἡ Παυλίνα. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει σὲ ποιὸ μέρος... φτάνει νὰ μὴ μᾶς χωρίζουν τὰ κάγκελα καὶ νὰ ξέρουμε δτι εἴμαστε μόνοι χωρὶς φύλακες. Θὰ προτιμοῦσα στὸ κελλὶ ποὺ μένει.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε διευθυντὴς τῶν φυλακῶν. "Ωστόσο τὸ καθῆκον μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ παρακαλέσω τὴν κυρία βαρώνη νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ ὑπόσχεσι.

— Λέγετε.

— "Οτι οὔτε ἡ κυρία βαρώνη, οὔτε ἡ δεσποινὶς θὰ δώσουν δποιοδήποτε ἀντικείμενο στὸν ὑπόδικο.

— "Οσο γι' αὐτὸ σᾶς δίνουμε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μας. Θέλουμε ἀπλῶς νὰ τὸν ἰδοῦμε καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουμε λέγοντάς του δτι εἴμαστε βεβαιότατες γιὰ τὴν ἀθωότητά του.

·Ο διευθυντὴς προχώρησε τότε πρὸς μιὰ πόρτα καὶ προσκάλεσε τὶς δυὸ κυρίες νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. 'Αφοῦ πέρασαν μιὰ ἀτελείωτη σειρά διαδρόμων ἔφτασαν τέλος μπρὸς στὸ κελλὶ τοῦ Ροθέρτου.

·Ἐνας φύλακας, ποὺ συνώδευε τὸν διευθυντὴ, ἔνοιξε τὴν ὄρτα καὶ μπῆκε μέσα ἀναγγέλλοντας στὸν ὑπόδικο δτι δὲν ζητοῦσαν.

— "Επειτα βγῆκε ἔξω.

·Αμέσως τότε ἡ Φράγκα ὥρμησε μέσα, βγάζοντας μιὰ υγή.

Καὶ πρὶν ἐκεῖνος τὴν ἀναγνωρίση, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της...

— Ροθέρτε!... Ροθέρτε!... 'Αγάπη μου!... φώναξε ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

·Ο νέος, σὰν κεραυνόπληκτος ἀπὸ τὴν εύτυχία, τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν κύτταζε μὴ βρίσκοντας οὕτε ἐνια λόγο νὰ τῆς πῆ, μὴ πιστεύοντας στὴν εύτυχία του.

Δὲν ἔθλεπε καὶ τὴν Παυλίνα, ἡ ὅποια ὅρθια σὲ μιὰ γωνιὰ, κατάλευκη καὶ τρεμάμενη, τὸν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα τῆς μάτια, τὰ ὅποια είχαν γίνει τώρα ἀκόμα μεγαλύτερα.

— "Ω! Φράγκα, τραύλισε τέλος, Φράγκα μου ἀγαπημένη, θησαυρέ μου... ἄγγελέ μου... 'Εσύ εἰσ' ἔδω; "Ω! πόσο καλός είν' δ Θεός!...

·Η Παυλίνα, ἀκούγοντας τοὺς συγκινημένους αὐτοὺς τόνους τῆς φωνῆς του, δὲν τοὺς ξεχώριζε καθόλου ἀπὸ τοὺς τόνους μιᾶς ἀλλῆς φωνῆς ἀγαπημένης ποὺ δ ἥχος τῆς είχε μείνει ἀξέχαστος στὴν καρδιὰ καὶ σ' αὐτὶα τῆς δυστυχισμένης μητέρας...

Αὐτὸς ήταν!

— Ήταν τὸ παιδὶ τοῦ παιδιοῦ της ποὺ τόσο τὸ εἶχε ἀναζητήσει, τόσο τὸ εἶχε λαχταρήσει καὶ τόσο τὸ εἶχε κλαψει...

·Ηταν αὐτὸς ποὺ εἶχε στὶς φλέβες του τὶς τελευταῖες σταγόνες τοῦ παλαιοῦ ἐντιμοτάτου αἴματος τῶν Γιάκομποσεν!

·Ηταν αὐτὸς δ ἔγγονός της ποὺ δ Παυλίνα, πρὶν πεθάνη, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν φιλήσῃ, νὰ τὸν χαιδέψῃ, νὰ τὸν εύλογήσῃ καὶ νὰ τὸν λατρέψῃ...

Τὸν κύτταζε ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς μὲ ἀπέραντη προσοχῆ.

Τὰ ὠραῖα καστανά μάτια του μὲ τὶς χρυσὲς ἀναλαμπὲς ήσαν δμοια μὲ τὰ δικά της.

Τὰ τόσο ἀριστοκρατικὰ μάγουλά του ήσαν ἐπίσης τὰ δικά της.

·Τὸ καλλίγραμμο καὶ τόσο τρυφερὸ στόμα του ήταν τὸ στόμα τοῦ συζύγου της, τοῦ Πέτρου Γιάκομποσεν, τοῦ 'Ολιβιέ, ποὺ εἶχε στόμα δμοιο μὲ τοῦ πατέρα του.

·Αλλὰ τὸ μέτωπο, τὸ ἔξαίσιο ξεκίνο μέτωπο, τὸ ὅποιο, κατὰ τὴν ἔκφρασι τῆς Φράγκας, στόλιζε δλο τὸ λεπτὸ ἐπίμηκες πρόσωπο του, ἀ! δὲν ὑπῆρχε ἀμφιθολία, ήταν τὸ μέτωπο τοῦ Σάντα - Κρούζ, ήταν τὸ μέτωπο τῆς Φράγκας... καὶ, γιατὶ νὰ τὸ ἀρνηθῆ κανεῖς; ήταν τὸ μέτωπο τῆς καταραμένης ἐκείνης γυναίκας ποὺ διατηροῦσε ἀκόμα τὸ ὄνομα τῆς κομήσης Ναδίνας ντε Ροσβέλ...

·Αύτὴ ἡ τελευταία λεπτομέρεια ἀποτελοῦσε μιὰ ἐπιπλέον ἀπόδειξι γιὰ τὴν Παυλίνα, δτι δ Ροθέρτος, τὸ ἔκθετο τοῦ ἀσύλου τῆς 'Ορλεάνης, ήταν πραγματικὰ τὸ χαμένο παιδὶ τοῦ 'Ολιβιέ καὶ τῆς Ζουανέττας.

·Μεθυσμένη ἀπὸ εύτυχία, βέβαιη πειὰ, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη συγκίνησι, νοιώθοντας τὰ μητρικὰ τῆς σπλάχνα νὰ φρίσουν, δ Παυλίνα ἔκλεισε τὰ μάτια της.

·Κάποιος θόρυβος δμως κοντά της τὴν ἀνάγκασε νὰ τ' ἀνοίξῃ πάλι.

·Ηταν η Φράγκα ποὺ προχωροῦσε πρὸς αὐτὴν, κρατῶντας τὸ Ροθέρτο ἀπὸ τὸ χέρι.

— "Οχι, τοῦ ἔλεγε, δὲν μὲ συνώδευσε δ Σίμπιλ, ἀλλὰ δ νουνά... Δὲν τὴν γνωρίζεις ἀκόμα, Ροθέρτε, ἀλλὰ τὴν βέβαιωσα δτι τὸν ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπῶ ἔγω, τοὺς ἀγαπᾶς κι' ἐσύ. Δὲν εἰν' ἔτσι;

— "Ω! βέβαια, ἔτσι εἰνε, Φράγκα μου! Δὲν τὴν γνωρίζω, εἶπες; 'Απατᾶσαι! Τόσες καὶ τόσες φορὲς μοῦ ἔχεις μιλήσει γι' αὐτὴν. 'Απὸ σένα ξέρω πόσο βασανισμένη ὑπῆρξε δ ζωὴ της, τὶ ὑπέφερε καὶ δτι μολαταῦτα ὑπῆρξε πάντοτε καλή... Ξέρω πόσο εύγενής, πόσο μεγαλόψυχη είνε δ γυναίκα αὐτὴ, τὴν δποια δλος δ κόσμος ἔκτιμα καὶ υποληπτεται... Καὶ δμως δ μεγάλη αὐτὴ κυρία καταδέχεται κι' ἔρχεται ἔδω νὰ μ' ἐπικεφθῆ στὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἀτιμίας... Αὐτὴ σὲ συνοδεύει;... Καὶ δὲν πιστεύει στὴν κατηγορία ποὺ μοῦ ἀποδίδουν.

» "Ω, κυρία, ἐπρόσθεσε ἀπλώνοντας ἐνωμένα τὰ χέρια του πρὸς τὴν Παυλίνα, νὰ εἰσαστε εύλογημένη.

·Ηταν ἔτοιμος νὰ γονατίσῃ μπροστά της.

(Ἀκολουθεῖ)

